

La guia «Sardanes» revisa la història d'aquesta dansa al llarg dels segles

► El llibre, obra de Jaume Ayats, Anna Costal i Joaquim Rabasseda, inclou un mapa sardanista

QUADERNS DE LA REVISTA DE GIRONA

FIGUERES | DdG

La guia *Sardanes*, escrita per Jaume Ayats, Anna Costal i Joaquim Rabasseda, explica la història d'aquesta dansa, que, en els darrers segles, s'ha transformat vertiginosament, i inclou un mapa de l'activitat sardanista a les comarques gironines. La presentació va tenir lloc dissabte a Figueres.

Sardanes és la guia número 143 publicada pels «Quaderns de la Revista de Girona», que edita la Diputació conjuntament amb la Fundació Caixa Girona.

Aquest llibre presenta un conjunt ampli de retalls de la història de la sardana, amb la qual es va retratar, des d'un punt de vista inèdit, l'evolució de la societat gironina.

Els autors expliquen a la introducció que els balladors d'ara no sabrien ballar una sardana a la velocitat i amb els moviments de fa cent anys, perquè les sardanes s'han transformat vertiginosament els dos darrers segles.

El mapa de l'actual activitat sardanista gironina destaca la presència actual d'agrupacions, de co-

La dansa d'Apol·lo amb les muses (vista pel pintor Giulio Romano) forma part de l'arqueologia de la sardana.

lles, de cobles i de cobles orquestra, i també assenyala les poblacions que, des de l'any 1960, han estat proclamades Ciutat Pubilla de la Sardana.

Jaume Ayats és violinista, doctor per la Universitat Autònoma de Barcelona i professor d'etnomusicologia a la UAB i a l'Escola Superior de Música de Catalunya. Investiga les músiques orals al Mediterrani occidental.

Anna Costal, tenora, llicenciada en història i ciències de la música per la Universitat Autònoma de Barcelona, és investigadora de

música escènica i de ball de la segona meitat del segle XIX. Actualment es troba realitzant una tesi doctoral sobre Pep Ventura.

Joaquim Rabasseda, compositor, doctor per la Universitat Autònoma de Barcelona i professor de l'Escola Superior de Música de Catalunya, està investigant les músiques audiovisuals i dels autors simfònics catalans de principis del segle XX.

Violència juvenil

A segle XIX, els balls eren el centre de l'oci setmanal i de les prin-

cipals festes. Els joves exhibien en el ball unes actituds i unes maneres que els singularitzaven, sobretot quan aportaven novetat.

En el capítol titulat «Violència juvenil», el llibre explica que el ball, des de molt antic, ha estat una situació on podia sorgir el conflicte, l'enfrontament i, més habitual del que sembla, la violència. Documents de diferents països informen d'aquests brots de violència. El ball podia acabar a bastonades, o a ganivetades, com consta en diverses cançons catalanes.